

21. 1. 2011

ID: 70273

Znalecký posudek

Zadání znaleckého posudku musí soud formulovat tak, aby znalci nebylo ukládáno vyjadřovat se k otázkám, u nichž nejde o odborné posouzení konkrétní skutečnosti, nýbrž o právní posouzení určitého skutkového stavu nebo o výklad právního předpisu. Má-li soud pochybnosti o věcné správnosti znaleckého posudku, nemůže jej nahradit vlastním názorem, nýbrž musí znalci uložit, aby podal vysvětlení, posudek doplnil nebo jinak odstranil jeho nedostatky, popřípadě aby vypracoval nový posudek, nebo musí ustanovit jiného znalce, aby věc znovu posoudil a vyjádřil se i ke správnosti již podaného posudku.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 25 Cdo 2414/2008, ze dne 26.8.2010)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobkyně Ing. L. M., zastoupené JUDr. P.P., advokátem se sídlem v P., proti žalované Fakultní nemocnici Na Bulovce, se sídlem v P., zastoupené JUDr. V. P., advokátem se sídlem v P., o náhradu škody, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 8 pod sp. zn. 9 C 23/2000, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. září 2007, č. j. 30 Co 17/2007-370, tak, že dovolání proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. září 2007, č. j. 30 Co 17/2007-370, pokud jím byl rozsudek soudu prvního stupně změněn ohledně částky 119.400,- Kč s 10% úrokem z prodlení od 1. 1. 2000 do zaplacení, se zamítá; ve zbývajícím rozsahu se dovolání odmítá.

Z odůvodnění:

Žalobkyně se po změně žaloby domáhala po žalované nemocnici a Fakultní nemocnici v Motole (původní druhá žalovaná) náhrady škody na zdraví sestávající z bolestného ve výši 119.400,- Kč, náhrady za ztížení společenského uplatnění ve výši 1.462.500,- Kč, náhrady za ztrátu na výděleku za dobu pracovní neschopnosti a po jejím skončení ve výši 1.011.205,- Kč a renty ve výši 10.624,- Kč měsíčně od 1. 1. 2000 do budoucna (vše s příslušenstvím). Žalobu odůvodnila tím, že v důsledku hospitalizace s průjmovým onemocněním zahájené dne 24. 8. 1994 u žalované a nesprávného postupu při léčbě došlo k nevratnému poškození jejího zdraví a vzniku plné invalidity.

Mezitímní rozsudek ze dne 20. 8. 2002, č. j. 9 C 23/2000-119, kterým Obvodní soud pro Prahu 8 určil, že základ nároku je opodstatněn, byl usnesením Městského soudu v Praze ze dne 26. 3. 2003, č. j. 23 Co 67/2003-139, zrušen pro nedostatečně zjištěný skutkový stav a věc byla vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Obvodní soud pro Prahu 8 částečným rozsudkem ze dne 17. 5. 2006, č. j. 9 C 23/2000-243, ve spojení s opravným usnesením ze dne 18. 9. 2006, č. j. 9 C 23/2000-252, uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni 1.581.900,- Kč, úrok z prodlení ve výši 10% ročně z částky 300.000,- Kč od 1. 1. 2000 do zaplacení, ve výši 3% ročně z částky 500.000,- Kč od 1. 11. 2004 do zaplacení a dále úrok z prodlení z částky 1.000.950 - Kč od 1. 1. 2006 do zaplacení ve výši repo sazby stanovené k tomuto dni Českou národní bankou zvýšené o 7% bodů, zamítl žalobu ve vztahu k žalované ohledně zbylého úroku z prodlení, zamítl žalobu v plném rozsahu ve vztahu k Fakultní nemocnici v Motole, a zastavil řízení ohledně rozdílu úroku z prodlení ve výši 0,05% denně a 10% ročně z částky 300.000,- Kč. Vyšel ze zjištění, že žalobkyně byla dne 24. 8. 1994 přijata u žalované s příznaky průjmu a křečí. Po dvou dnech došlo k dehydrataci a k akutní ledvinové nedostatečnosti jako jednoho z projevů závažného

multiorgánového poškození, které se dále projevilo jako zánět slinivky břišní a vyústilo v celkovou sepsi organismu. Žalobkyně byla dne 30. 8. 1994 převezena na metabolickou jednotku právního předchůdce Fakultní nemocnice v Motole, kde nastoupila léčbu dialýzou, v důsledku tracheotomie vznikla v plíci krevní sraženina, přičemž po nasazení přístroje zajišťujícího nucenou ventilaci se poškodila plicní tkáň s následným pneumotoraxem, který bylo třeba odstranit zavedením drenu, při němž došlo k napíchnutí cévy a následnému krvácení do pohrudniční dutiny. V důsledku celkové sepse nasadila Fakultní nemocnice v Motole v září roku 1994 žalobkyni antibiotika Amikacin, které byly v dané situaci zachraňujícím lékem, avšak žalobkyni poškodily sluch (první příznaky zjištěny v březnu roku 1995). Žalobkyně byla propuštěna z rehabilitačního oddělení dne 3. 3. 1995, následně začala pociťovat zhoršení sluchu, jehož léčba trvala do dne 11. 3. 1999, kdy byla propuštěna z poslední hospitalizace, avšak zdravotní komplikace přetrvávají. Žalobkyně se pohybuje se zjevnými obtížemi a bolestmi, je vyřazena z práce a společenského života pro ztrátu sluchu, nemůže se věnovat svým dosavadním zájmům, vztahy v rodině jsou napjaté, manželství v podstatě nefunkční, k poškození zdraví došlo ve věku 37 let. Soud prvního stupně rozhodl částečným rozsudkem o nárocích na náhradu za bolest a ztížení společenského uplatnění a dospěl k závěru, že v důsledku hrubého zanedbání řádné péče ošetřujících lékařů a sester žalované došlo u žalobkyně k celkové sepsi organismu, což je spojeno s odpovědností žalované za škodu podle § 420 obč. zák. Nedošlo-li by k takovému závažnému zanedbání péče u žalované, nenastalo by další poškození zdraví ani v nemocnici následné péče u právního předchůdce Fakultní nemocnice v Motole, který činil toliko úkony nezbytné pro záchranu života žalobkyně, proto původní druhá žalovaná pro nedostatek příčinné souvislosti za újmu na zdraví neodpovídá. Při určení náhrady za bolest a ztížení společenského uplatnění vycházel soud prvního stupně ze základního bodového ohodnocení stanoveného podle vyhlášky č. [32/1965 Sb.](#), o odškodňování bolesti a ztížení společenského uplatnění (dále též „vyhláška 32/1965 Sb.“) i vyhlášky č. [440/2001 Sb.](#), o odškodnění bolesti a ztížení společenského uplatnění (dále též „vyhláška 440/2001 Sb.“), neboť podle znaleckého posudku Lékařské fakulty UK v Hradci Králové se ztížení společenského uplatnění v některých bodech diagnózy ustálilo až po 1. 1. 2001; bolestné po zvýšení o pětinasobek bylo stanoveno na 129.750,- Kč (žalobkyně požadovala 119.400,- Kč) a náhradu za ztížení společenského uplatnění po zvýšení o 50% na 1.462.500,- Kč. K námitce promlčení soud uvedl, že počátek promlčecí doby u bolestného běží od ukončení léčebného procesu a u náhrady za ztížení společenského uplatnění od ustálení zdravotního stavu poškozené, takže byla-li bolestivost u žalobkyně ukončena propuštěním z poslední hospitalizace dne 11. 3. 1999 a ke stabilizaci zdravotního stavu došlo ke stejnému datu, byly podáním žaloby dne 31. 1. 2000 nároky uplatněny v subjektivní dvouleté promlčecí době.

K odvolání žalované Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 4. 9. 2007, č. j. 30 Co 17/2007-370, rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že ohledně 119.400,- Kč s 10% úrokem z prodlení od 1. 1. 2000 do zaplacení žalobu zamítl, ohledně 1.462.500,- Kč s příslušenstvím jej zrušil a věc v tomto rozsahu vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Odvolací soud doplnil dokazování o znalecký posudek MUDr. Zdeňka Krejčíka, CSc., znalce v oboru zdravotnictví, odvětví interna a posudkové lékařství, z nějž zjistil, že žalobkyně trpěla opakovanými bolestmi v průběhu základního léčení a odstraňování závažných komplikací, a to do konce hospitalizace v březnu 1995; následná léčba poškozeného sluchu již s bolestmi spojená nebyla. Pro účely ohodnocení bolesti proto soud považoval zdravotní stav žalobkyně za ustálený na jaře roku 1995, takže promlčecí doba uplynula na jaře roku 1997; jelikož žaloba byla podána až 31. 1. 2000, je nárok na náhradu za bolest promlčen. Podle odvolacího soudu není podstatné, kdy bylo provedeno bodové ohodnocení lékařem, nýbrž kdy vznikla bolest, tj. kdy ji poškozená vytrpěla. V rozsahu náhrady za ztížení společenského uplatnění odvolací soud napadený rozsudek zrušil s tím, že ze znaleckého posudku Lékařské fakulty UK v Hradci Králové nelze dospět k závěru, že by žalovaná postupovala non lege artis, stejně jako je nepoužitelný v otázce, kdy došlo k ustálení zdravotního stavu žalobkyně pro účely náhrady za újmu na zdraví spočívající ve ztrátě sluchu, když za ostatní zdravotní poškození nemůže být žalobkyni náhrada za ztížení společenského uplatnění přiznána z důvodu promlčení.

Proti rozsudku odvolacího soudu podala žalobkyně dovolání, jehož přípustnost dovozuje z § 237 odst. 1 písm. a) o.s.ř. Nesouhlasí se závěrem odvolacího soudu o počátku běhu subjektivní promlčecí doby k uplatnění nároku na náhradu za bolest, který se opírá pouze o posudek MUDr. Krejčíka, který je v protikladu k vyjádření týmu kvalifikovaných odborníků zpracovávajících původní znalecký posudek. Poškození žalobkyně musí být bráno jako jedno komplexní ublížení na zdraví, takže pro stanovení promlčecí doby je rozhodná doba od počátku první hospitalizace dne 24. 8. 1994 do ukončení té poslední dne 11. 3. 1999 (po ukončení hospitalizace na klinice rehabilitačního lékařství FN Královské Vinohrady k 3. 3. 1995 žalobkyně nastoupila do Rehabilitačního ústavu Kladruby, v srpnu téhož roku byla opět hospitalizována na interním oddělení Nemocnice neodkladné péče Na Malvazinkách, na jaře roku 1996 v Ústřední vojenské nemocnici Praha - Střešovice pro vyšetření sluchu a infúzní a hyperbarickou léčbu, na podzim téhož roku na interním oddělení Nemocnice neodkladné péče Na Malvazinkách, na jaře roku 1997 nastoupila opět infúzní a hyperbarickou léčbu, na podzim byla hospitalizována na Foniatrické klinice Žitná, na jaře roku 1998 podstoupila léčebnou terapii na Psychiatrické léčebně v Bohnicích a od 1. 3. 1999 do 11. 3. 1999 byla léčena ve Fakultní nemocnici v Motole pro ztrátu sluchu, když léčba již nemohla přinést žádný efekt). Ke vzniku bolestivosti tedy docházelo jak v průběhu léčení základního onemocnění při rozvoji akutního selhání ledvin a následné náročné léčbě, tak při vzniku závažných komplikací u lékařských zákroků a posléze i při odstraňování následků základní léčby a jejich závažných komplikací. Datum 11. 3. 1999 je okamžik ukončení souvislého léčení, kdy poprvé mohla zhodnotit vzniklou škodu na zdraví, tedy uvědomit si vznik újmy na zdraví a zdravotnická zařízení za to odpovědná. Navíc ke zdravotnické dokumentaci (jako jednoho se základních důkazních podkladů pro žalobu i znalecké posudky) měla přístup až v měsících květen a červen roku 1999. Poukazuje na zřejmý omyl ve znaleckém posudku MUDr. Krejčíka, kde je za datum propuštění z poslední hospitalizace označen den 8. 7. 1996. Dále má za to, že z provedeného dokazování jednoznačně vyplývá, že léčba žalobkyně neprobíhala lege artis, jestliže žalovaná při průjmovém onemocnění jen povrchně sledovala tekutinovou bilanci pacienta, podala nedostatečnou infúzní léčbu a neprováděla měření diurézy. Žalobkyně pak nesouhlasí ani se závěry odvolacího soudu o částečném promlčení náhrady za ztížení společenského uplatnění a o zrušení rozsudku soudu prvního stupně v rozsahu 1.462.200,- Kč. Jelikož odvolací soud rozhodoval na základě jediného jím provedeného důkazu a porušil zásadu dvouinstančnosti soudního řízení, neboť rozsah doplnění dokazování přesáhl jeho činnost, nehodnotil důkazy jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti, navrhuje, aby dovolací soud zrušil rozsudek odvolacího soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) po zjištění, že dovolání bylo podáno proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu oprávněnou osobou (účastníkem řízení) v zákonné lhůtě (§ 240 odst. 1 o.s.ř.), dospěl k závěru, že dovolání žalobkyně je zčásti přípustné (v tomto rozsahu není důvodné), jinak směřuje proti rozhodnutí, proti němuž není tento mimořádný opravný prostředek přípustný. Vzhledem k datu vydání napadeného rozhodnutí přitom postupoval podle dosavadních předpisů (tj. podle občanského soudního řádu ve znění účinném před 1. 7. 2009 – srov. bod 12, čl. II zákona č. [7/2009](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony).

Dovolatelka výslovně i podle obsahu dovolání (nesouhlasem se závěrem odvolacího soudu o částečném promlčení náhrady za ztížení společenského uplatnění a o zrušení rozsudku soudu prvního stupně v rozsahu 1.462.200,- Kč) napadá rozsudek odvolacího soudu i ve výroku, jímž byl výrok rozsudku soudu prvního stupně ohledně náhrady za ztížení společenského uplatnění v uvedené výši zrušen a věc mu byla v tomto rozsahu vrácena k dalšímu řízení.

Výrok rozhodnutí odvolacího soudu, kterým byl zrušen rozsudek soudu prvního stupně a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení, má povahu usnesení (srov. § 223 o.s.ř.), proti němuž není dovolání přípustné (srov. obdobně např. usnesení NS ČR ze dne 18. 3. 2008, sp. zn. 29 Odo 1026/2006,

publikované pod C 5965 v Souboru civilních rozhodnutí NS). Nejvyšší soud České republiky proto podle ustanovení § 243b odst. 5 věty první a § 218 písm. c) o.s.ř. v rozsahu 1.462.500,- Kč dovolání odmítl.

Ve zbývajícím rozsahu, tj. pokud odvolací soud změnil rozhodnutí soudu prvního stupně tak, že zamítl žalobu na zaplacení náhrady za bolest ve výši 119.400,- Kč s příslušenstvím, je dovolání přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) o.s.ř., není však důvodné.

Podle § 106 odst. 1 obč. zák. právo na náhradu škody se promlčí za dva roky ode dne, kdy se poškozený dozví o škodě a o tom, kdo za ni odpovídá. Podle odst. 2 tohoto ustanovení se nejpozději právo na náhradu škody promlčí za tři roky, a jde-li o škodu způsobenou úmyslně, za deset let ode dne, kdy došlo k události, z níž škoda vznikla; to neplatí, jde-li o škodu na zdraví.

U práva na náhradu škody na zdraví je podle této úpravy stanovena pouze promlčecí doba subjektivní, která je dvouletá, a jejíž počátek se váže k okamžiku, kdy poškozený nabyl vědomost o tom, že na jeho úkor došlo ke škodě (nikoliv tedy jen o protiprávním úkonu či o škodné události) a kdo za ni odpovídá. To předpokládá, že se poškozený dozvěděl jak o odpovědném subjektu, tak i o tom, že mu vznikla majetková újma určitého druhu a rozsahu, kterou je možné objektivně vyjádřit (vyčíslit) v penězích, aby poškozený mohl svůj nárok na náhradu škody uplatnit u soudu. Dovolatelce je třeba přisvědčit v tom, že pro začátek běhu subjektivní promlčecí doby na náhradu škody se vyžaduje skutečná (prokázaná) a ne jen předpokládaná vědomost poškozeného o vzniklé škodě a o odpovědné osobě, nikoliv však už v tom, že tuto vědomost je možno odvozovat až od okamžiku definitivního ukončení celkové léčby všech potíží, které se odvinuly od prvotní škodné události. Pro nároky na náhradu škody na zdraví je totiž typické, že jednotlivé složky tohoto práva se projevují jako samostatné dílčí nároky odvíjející se od odlišného skutkového základu (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 6. 1969, sp. zn. 3 Cz 13/69, publikovaný pod č. 28 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 1970); s touto jejich samostatností je nutné počítat i při posuzování námítky promlčení, jehož podmínky se ve vztahu k jednotlivým nárokům mohou lišit. V dané věci jde o promlčení nároku na náhradu za bolest, který sice souvisí (zejména svým původem ve škodné události) s dalšími dílčími nároky, zároveň však stojí samostatně vedle dalších nároků, především vedle náhrady za ztížení společenského uplatnění.

Podle § 444 odst. 1 obč. zák. při škodě na zdraví se jednorázově odškodňují bolesti poškozeného a ztížení jeho společenského uplatnění.

Podle odstavce 2 tohoto ustanovení Ministerstvo zdravotnictví stanoví v dohodě s Ministerstvem práce a sociálních věcí vyhláškou výši, do které lze poskytnout náhradu za bolest a za ztížení společenského uplatnění, a určování výše náhrady v jednotlivých případech.

Vzhledem k tomu, že bolest, za niž je požadována náhrada, vznikla žalobkyni přede dnem nabytí účinnosti vyhlášky č. [440/2001](#) Sb., o odškodnění bolesti a ztížení společenského uplatnění (1. 1. 2002), posoudil odvolací soud správně její nárok na náhradu za bolest (srov. § 9 této vyhlášky) podle dosavadních právních předpisů, tj. podle vyhlášky č. [32/1965](#) Sb., o odškodňování bolesti a ztížení společenského uplatnění.

Podle § 2 odst. 1 vyhlášky č. [32/1965](#) Sb. odškodnění za bolest se poskytuje za bolesti způsobené poškozením na zdraví, jeho léčením nebo odstraňováním jeho následků, a to podle zásad a sazeb stanovených v příloze k této vyhlášce. Odškodnění za bolest musí být přiměřené povaze poškození na zdraví a průběhu léčení.

V posuzovaném případě vyšel odvolací soud ze zjištění, že všechny položky bodového ohodnocení bolesti se vztahují ke zdravotním potížím, které žalobkyni vznikly v době po 24. 8. 1994, konkrétně

při následcích akutní ledvinové nedostatečnosti a celkové sepse organismu a při jejich léčení, které bylo ukončeno v březnu 1995. I když následky tohoto poškození na zdraví přetrvávají (to je významné z hlediska nároku na náhradu za ztížení společenského uplatnění) a i když až do roku 1999 probíhalo léčení poškozeného sluchu, je zřejmé, že se samotným poškozením sluchu náhrada za bolest spojená není (žádný ze znaleckých posudků ostatně bolestné nestanoví a ani dovolatelka takový nárok neuplatňuje).

Žalobkyně namítá, že odvolací soud změnil skutkový závěr soudu prvního stupně o tom, kdy se ustálil její zdravotní stav tak, aby bylo možno náhradu vyčíslit; dovozuje-li, že z žádného znaleckého posudku tento skutkový závěr nelze jednoznačně dovodit, uplatňuje tím dovolací důvod podle § 241a odst. 3 o.s.ř., tj. že rozhodnutí vychází ze skutkového zjištění, které nemá v podstatné části oporu v provedeném dokazování.

Za skutkové zjištění, které nemá oporu v provedeném dokazování, je třeba ve smyslu citovaného ustanovení považovat výsledek hodnocení důkazů soudem, který neodpovídá postupu vyplývajícímu z ustanovení § 132 o.s.ř., protože soud vzal v úvahu skutečnosti, které z provedených důkazů nebo přednesů účastníků nevyplývaly a ani jinak nevyšly za řízení najevo, protože soud pominul rozhodné skutečnosti, které byly provedenými důkazy prokázány nebo vyšly za řízení najevo, nebo protože v hodnocení důkazů z hlediska jejich závažnosti (důležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálně věrohodnosti je logický rozpor. Nelze-li soudu v tomto směru vytknout žádné pochybení, není možné polemizovat s jeho skutkovými závěry, např. namítat, že soud měl či neměl uvěřit svědkovi, že některý důkaz není pro skutkové zjištění důležitý, nebo že z provedených důkazů vyplývá jiný závěr apod. Znamená to, že hodnocení důkazů, a tedy ani skutkové zjištění jako jeho výsledek, z jiných než z výše uvedených důvodů nelze dovoláním úspěšně napadnout. Skutkové zjištění nemá oporu v provedeném dokazování v podstatné části tehdy, týká-li se skutečností, které byly významné pro posouzení věci z hlediska hmotného práva (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 6. 2002, sp. zn. 25 Cdo 1656/2000).

Závěr odvolacího soudu o promlčení dílčího nároku na náhradu za bolest vychází ze skutkového závěru, k němuž dospěl s využitím odborných závěrů obsažených ve znaleckém posudku MUDr. Zdeňka Krejčíka, CSc., jímž odvolací soud nahradil skutkový závěr soudu prvního stupně, že zdravotní stav žalobkyně se ustálil až po 1. 1. 2001 (viz znalecký posudek Lékařské fakulty UK v Hradci Králové).

Podle § 127 odst. 1 o.s.ř. závisí-li rozhodnutí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, ustanoví soud po slyšení účastníků znalce. Soud znalce vyslechne; znalci může také uložit, aby posudek vypracoval písemně. Je-li ustanoveno několik znalců, mohou podat společný posudek. Místo výslechu znalce může se soud v odůvodněných případech spokojit s písemným posudkem znalce. Podle odstavce 2 tohoto ustanovení znalecký posudek je možno také dát přezkoumat jiným znalcem, vědeckým ústavem nebo jinou institucí.

Tam, kde je k posouzení skutečností významných pro zjištění skutkového stavu věci zapotřebí odborných znalostí, provede soud důkaz znaleckým posudkem. Soud musí dbát o to, aby znalcem byl ustanoven odborník z toho oboru, popřípadě z jeho odvětví, do něhož spadá odborné posouzení konkrétní skutečnosti; zadání musí formulovat tak, aby znalci nebylo ukládáno vyjadřovat se k otázkám, u nichž nejde o odborné posouzení konkrétní skutečnosti, nýbrž o právní posouzení určitého skutkového stavu nebo o výklad právního předpisu. Má-li soud pochybnosti o věcné správnosti znaleckého posudku, nemůže jej nahradit vlastním názorem, nýbrž musí znalci uložit, aby podal vysvětlení, posudek doplnil nebo jinak odstranil jeho nedostatky, popřípadě aby vypracoval nový posudek, nebo musí ustanovit jiného znalce, aby věc znovu posoudil a vyjádřil se i ke správnosti již podaného posudku (srov. zprávu o úrovni znaleckého dokazování u soudů a státních notářství, Cj 161/79 občanskoprávního kolegia Nejvyššího soudu České socialistické republiky, schválenou

usnesením pléna Nejvyššího soudu ČSR z 23. 12. 1980, Pls 3/80, publikovanou pod č. 1 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 1981). Vypracovaný posudek je tedy možno podrobit tzv. reviznímu znaleckému zkoumání, a to jak v případě existence několika rozporných posudků, tak v případě pochybností o správnosti posudku přezkoumávaného. Revizní znalecký posudek může zpracovat jiný znalec či znalecký ústav, občanský soudní řád přesnější návod pro tento postup neposkytuje. I když přezkum posudku znaleckého ústavu nebývá obvykle svěřován jedinému znalci (pravidlem je spíše přezkum posudku znalce znaleckým ústavem), nelze a priori takový postup označit za vadný, zejména tam, kde původní zadání nesměřuje k posouzení těch skutečností, které jsou pro rozhodnutí věci významné; tak tomu bylo i v daném případě.

Jak již bylo uvedeno, jde v případě újmy na zdraví, která vznikla žalobkyni, o poměrně složitý komplex poškození zdraví a následků, takže je třeba pečlivě rozlišit jednotlivé dílčí nároky i jejich skutkový základ. Není-li pochyb o tom, že bolest jí vznikla ve fázi léčení a odstraňování následků celkové sepse organismu (léčba ukončena v březnu 1995), nikoliv v souvislosti s poškozením sluchu, je z hlediska počátku běhu subjektivní promlčecí doby významné nikoliv ustálení celkového zdravotního stavu, odvozované od ukončení léčby sluchu, nýbrž ustálení stavu žalobkyně z hlediska bolesti utrpěné při léčbě sepse. Soud prvního stupně ovšem v tomto směru znaleckému ústavu otázku nepoložil, neboť se bez bližší specifikace dotazoval na ukončení léčebného procesu, a v tomto směru dostal odpověď. Oproti tomu odvolací soud popsany rozdíl mezi nárokem na náhradu za bolest a za ztížení společenského uplatnění náležitě vystihl a znalec MUDr. Krejčík v návaznosti na to nepřesné závěry původního posudku revidoval. Nelze tedy v takovém postupu odvolacího soudu spatřovat vadu řízení, která by měla vliv na správnost rozhodnutí [dovolací důvod podle § 241a odst. 1 písm. a) o.s.ř.]; zároveň nejde o případ, že by skutkové zjištění odvolacího soudu stran počátku běhu subjektivní promlčecí doby nemělo oporu v provedeném dokazování (dovolací důvod podle § 241a odst. 3 o.s.ř.).

Ze všech těchto důvodů je zřejmé, že napadený rozsudek odvolacího soudu je z pohledu uplatněných dovolacích důvodů správný, proto Nejvyšší soud dovolání podle § 243b odst. 2 části věty před středníkem o.s.ř. zčásti zamítl.

(zdroj: www.nsoud.cz)

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Majetková podstata \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhrada škody \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předběžné opatření](#)
- [Valná hromada \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovní doba](#)
- [Exekuce](#)
- [Důkazní břemeno](#)
- [Dokazování, neúčinnost právního jednání](#)
- [Katastr nemovitostí](#)

- [Náhrada za ztrátu na výdělku \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)